

καθόλου ἔνοχος τούτου—ὅτι ἡ μαρκησία ἔκρυπτεν ἀντάρτην εἰς τὸ μέγαρον αὐτῆς. Εἶπον μάλιστα ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ Ματσίνης. . . Ἡ ἀστυνομία, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διοικητοῦ, διέταξε νὰ περικυκλώσῃ τὸ μέγαρον—κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν—ὅπως μὴ τοῖς διαφύγῃ ὁ συνωμότης.

Εἶχον λησμονήσει τὰ παράθυρα!

Ὅτε ἡ μαρκησία εἶδεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε σπουδαῖον, προσεπάθητε νὰ προσποιηθῇ ἀνησυχίαν καὶ φόβον. Προελθούσα εἰς προϋπάντησιν τῶν ἐξεταστῶν, παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μὴ ἐπιμένωσιν εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην κατ' οἶκον ἔρευναν, ἥτις εἶναι τὸ αἶσχος τῶν ἐπαναστάσεων. Ἄλλ' ὅσον περισσότερον ἐκείνη ἐφαίνετο τρέμουσα καὶ τεταραγμένη, τόσον οἱ κύριοι οὗτοι τῆς ἀστυνομίας ἐθεώρουν βεβαίαν καὶ λαμπρὰν τὴν λείαν.

Διέρχονται τὸν οὐδὸν, ἐρευνοῦσιν ὅλην τὴν οἰκίαν. Ἡ μαρκησία εἶχε καταφύγει ἐντὸς τῆς μικρᾶς πινακοθήκης καὶ εὐρίσκειτο ἐνώπιον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Ἐκράτει ἐντὸς τῶν χειρῶν της τὸν ἀγαπητὸν δεσμώτην—τί λέγω; τὸν πεφιλημένον σύντροφον, ὃν ἐκάλυπτε διὰ δακρῶν καὶ ἄσπασμῶν.

Ὅτε οἱ ἐξετασταὶ εἰσῆλθον, ἐστράφη ὑπερηφάνως πρὸς αὐτοὺς, τοῖς ἔδειξε τὴν περιστέρην καὶ εἶπεν:

— Ἴδου ὁ ἐπαναστάτης, ἴδου ὁ συνωμότης, ἴδου ὁ ἔνετ!

Οἱ ἐξεταστικὸν ἔδραμον πρὸς αὐτὴν ὡς μαινόμενοι, διότι οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκον εἰμὴ μίαν περιστέρην, ἀλλὰ σταθερὰν ἀπόρρυσιν ἔχοντες νὰ λάβωσι παρ' αὐτῆς τὴν ἐκδιζήσιν των.

Ἀλλὰ κακῶς ὅμως εἶχον ὑπολογίσει τὰ πράγματα.

Ὅτε ἠθέλησαν νὰ τὴν συλλάβωσιν, ἡ μαρκησία ἀνύψωσε τὰς χεῖρας καὶ τῇ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν.

— Χαῖρε, φιλότατη!

Ἡ περιστέρη, ἥτις δὲν θὰ ἔφρευγεν ἴσως ἂν τὸ μέγχαρον δὲν ἦτο πολιωρηχόμενον, ἀπέπτη παρρηθῆς.

— Πῦρ, ἔκραξε φωνὴ ὀργισμένη.

Πόσαι βολαὶ ἀντήχησαν; Οὐδεὶς τὰς ἐμέτρησεν. Ἐπυροβόλησαν ἀνωθεν, κάτωθεν, ἐπυροβόλησαν πανταχόθεν.

Ἡ μαρκησία ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. . .

Εὐτυχῶς ἐκείνη ἐπεκάλυπτεν ὡς διὰ νὰ τῇ πέμψῃ τὸ ὕστατον χαῖρε, ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος θόλου τῆς Santa Maria della Salute. Στιγμᾶς τινος μετέπειτα ἀπέπτη πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν.

— Τρέξατε εἰς τὸν τηλεγράφον, εἶπεν ὁ μᾶλλον φανατικὸς μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν— πρέπει νὰ δώσωμεν εὐθὺς τὰ διακριτικὰ σημεῖα εἰς τὰ σύνορα.

Ἡ μαρκησία δακρυφόροσα καὶ πλήρης χαρᾶς

ἐκρότησε τὰς χεῖρας καὶ ἔκαμε βαθεῖαν καὶ χαριστάτην ὑπόκλισιν εἰς τοὺς ἐξεταστάς.

Ὅτε τὸ γεγονός τοῦτο ἔγεινε γνωστὸν εἰς τὴν Βιένναν—διὰ τοῦ τηλεγράφου τῶν περιστέρων—ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἔδωκε διαταγὴν νὰ σέβωνται καὶ νὰ τρέφωσι τὰς περιστέρας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἀδιακρίτως τῶν πολιτικῶν αὐτῶν φρονημάτων.

[Arsène Houssaye]

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΥΔΕΡΕ.

KOPANION

Ἡ γέννησις τοῦ Μωάμεθ εἶναι σπουδαιότατον γεγονός ἐν τῇ ἱστορίᾳ· διότι ὁ Μωάμεθ παρέστησι πρόσωπον ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῶν δοξασιῶν αὐτοῦ κατέκτησεν ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν παλαιὸν κόσμον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκριβῶς ὠρισμένος, κατὰ τοὺς ἱστορικούς, ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ· διότι ὑπολογίζουσι ὅτι ἀπέβησεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 63, κατὰ τὸ 632 ἔτος μ. Χ. καὶ ἀναβιάζουσι τὴν γέννησιν αὐτοῦ κατὰ τὸ 569-570 μ. Χ. ἔτος.

Ἀνήκων ὁ Μωάμεθ εἰς τινὰ φυλὴν πολεμικὴν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡ γραφίς ἦτο ἀγνωστος, ἔλαβε μὲν τάσιν φιλοπόλεμον, διὸ καὶ δεκατετραετῆς μετέσχε μάχης τινός· δὲν ἐρίνωσκεν ὅμως νὰ γράφῃ καὶ μόνον κατὰ τὴν περίοδον τῆς προφητικῆς αὐτοῦ, οὕτως εἶπεν, ἀποστολῆς, ἵσως ἐδιδάχθη παρὰ τινος Ἑλλήνου ἢ Ἰουδαίου τὴν γραφήν. Τούτου ἕνεκα τὸ Κοράνιον, καίτοι ἐν τισὶ τεμαχίσι αὐτοῦ εὐρηται ὕψος λόγου καὶ ἔμπνευσις, δὲν ἔχει ἐσωτερικὴν εἰς τὰ μέρη αὐτοῦ συνάφειαν, καὶ πλείστας περιέχει ἀντιφάσεις καὶ ἐπαναλήψεις κατὰ κόρον, χωρῶν τινῶν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἡκρωτηριασμένων καὶ παραμεμορφωμένων. Πλειστάκις δ' ἐν αὐτῷ αἱ αὐταὶ ἰδέαι καὶ δοξασίαι, θρησκευτικαὶ τε καὶ πολιτικαὶ, ἐπαναλαμβάνονται, ὥστε, ὡς ὁ Ρενάν φρονεῖ, τὸ Κοράνιον δύναται νὰ θεωρηθῇ συλλογὴ ἡμερησίων διατάξεων, ἐκδοθεισῶν κατὰ διαφόρους περιστάσεις, τοῦ Μωάμεθ, καὶ φερουσῶν τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸν τόπον ἐνθα αὐταὶ ἐξεδόθησαν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ Κοράνιον διετηρεῖτο μόνον ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μαθητῶν τοῦ Μωάμεθ, διὸ καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου οὗτοι ἀπεστήθιζον πολλὰ μέρη αὐτοῦ. Βρῦδύτερον δέ, ζῶντος ἔτι αὐτοῦ τοῦ Μωάμεθ, ἐγράφησαν πολλὰ μέρη αὐτοῦ ἐπὶ δερμάτων, ὀμοπλατῶν ζώων καὶ πλακῶν, ἅτινα διετήρουν μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, οἱ Κάτοχοι τοῦ Κορανίου καλούμενοι. Ἐπειγούσα δὲ ἀνάγκη τῆς ἐνώσεως τῶν μερῶν τοῦ Κορανίου, κυρίως ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ Χαλίφου Ἀβουβέικρ, μετὰ τὴν μάχην τῆς Γεμάμας, καθ' ἣν μέγας ἀριθμὸς τῶν κατόχων τοῦ Κορανίου ἀπώλεσθη. Ὁ Χαλίφης οὗτος, θέλων νὰ διασώσῃ τὸ θεόπεμπτον βιβλίον, ἐπρονόησε περὶ τῆς συνενώσεως τῶν διαφόρων τεμαχίων αὐτοῦ εἰς ἓν

τεῦχος· τότε κατὰ πρῶτον ἐτακτοποιήθησαν τὰ κεφάλαια τοῦ Κορανίου. Οὕτω δὲ τὸ Κοράνιον διαρρυθμισθὲν, ἐδόθη τῇ Χάφιζα, ἥτις ἦν θυγάτηρ τοῦ Ὁυάρ καὶ μία τῶν χερῶν τοῦ Μωάμεθ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν τὸ κείμενον τοῦ Κορανίου ὑπέστη γλωσσικὰς ἀλλοιώσεις κατὰ τὴν ἔχουσαν αὐτὸ φυλὴν, ἠναγκάσθη ὁ Ὁσμάν κατὰ τὸ 650 μ.Χ. νὰ συστήσῃ ἐπιτροπὴν, ἥτις συνέλεξε πάντα τὰ κείμενα, διαρρυθμισε τὸ Κοράνιον καὶ κατέκαυσε τὰ λοιπὰ.

Τὸ Κοράνιον εἶναι γεγραμμένον κατὰ τὰς τότε Ἰουδαϊκὰς καὶ Χριστιανικὰς παραδόσεις καὶ τὴν Παλαιὰν Γραφήν, μὴ περιέχον οὐδὲν τεμάχιον πιστὸν καὶ ἀκέραιον Ἰουδαϊκοῦ ἢ χριστιανικοῦ κειμένου. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀποδέχεται τὸ ἐνιαῖον τοῦ Θεοῦ, ἀποκρουόμενον τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Παρίστησι δὲ τὸν Θεὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου, Δεσπότην ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κτίσεως, φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀλήθειαν, πλάστην τοῦ ἀνθρώπου δόντα αὐτῷ μέρος τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ πράγματι διὰ τῶν θείων τούτων ιδιοτήτων ἀνυψεῖ τὴν διανοίαν πρὸς τι θεῖον, ἀφῆκε καταβιάζει αὐτὴν καὶ ἀπεικονίζει τὸν Θεὸν ὡς αἴτιον καὶ πηγὴν παντὸς κακοῦ, κηρύττον ὅτι ἀνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ οὐδὲν κακὸν προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅτι ὁ φόνος ἐκ Θεοῦ προέρχεται.

Ἔτερα οὐσιώδη δόγματα τοῦ Κορανίου εἰσὶν. Τὸ περρωμένον ἐκάστου ἀνθρώπου ἢ ἔθνους, διὸ οὐ μόνον τὸ τέρας τῆς ζωῆς ἐκάστου ἀνθρώπου ὀρίζει τὸ βιβλίον (τὸ αἰώνιον βιβλίον τὸ περιέχον τὰς αποφάσεις τοῦ Θεοῦ), ἀλλὰ καὶ πᾶν ἔθνος ὅτι ἔχει τὸ τέλος αὐτοῦ. Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἡ μέλλουσα ἀνταπόδοσις, ἥτοι ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασις. Καὶ ἡ μὲν κόλασις ἀπεικονίζεται φοβερά, ὁ δὲ παράδεισος πλήρης ἡδονῶν· κῆποι κατὰφυγοὶ διαβρεχόμενοι ἐκ διαυγῶν ρυακίων, ἔνθα ὑπὸ τὴν τερπνὴν σκιάν τῶν δένδρων, ἀναμένουσι τοὺς πιστοὺς ὅτῃ μὲν νεάνιδες ἀθῶαι μελανόσθραλοι, σεμνὸν ἔχουσαι τὸ βλέμμα, τὴν δὲ χροιάν ὁμοίαν πρὸς ὡά στρουθοκαμήλου, τὸ δὲ στήθος προέχον, ὅτῃ δὲ νέοι ὡς μαργαρίται συνομιλοῦσι μετ' αὐτῶν περὶ τῶν ἐπιγεγῶν.

Ἐνῶ δὲ τὸ Κοράνιον πολλαχοῦ μνημονεύει τοῦ Ἰησοῦ ὡς προφήτου, κηρύττει πόλεμον ἀδιάλλακτον κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων καὶ ἀποκρούει τὴν ἀνεξίτητοσκειάν, διδάσκει τὸν φόνον τῶν ἀπίστων, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν συναντήσωσιν αὐτοὺς οἱ πιστοί. Ἄφ' ἑτέρου παραγγέλλει τῷ δικαστῇ τὸ ἀμερόληπτον, τὴν πρὸς τὸν ἐχθρὸν εὐεργεσίαν, παρῶν λαμπρὸν ὑπόδειγμα εὐσεβείας καὶ ἀποδεχόμενον τὰς καλὰς πράξεις ὡς ἀνώτερα κοσμήματα τοῦ τε πλοῦτου καὶ τῶν τέκνων, καὶ τὴν δικαιοσύνην ὡς χαρακτηῖρα εὐσεβοῦς ἀνθρώπου.

Κατὰ τὸ Κοράνιον ἐπιτρέπεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου.¹

Ὡς συγγραφή θεωρούμενον τὸ Κοράνιον,² καὶ ὑπὸ τὴν φιλολογικὴν ἀπλῶς ἐποψίν, ἔχει, καθὼς γεγραμμένον εἰς τὴν καθαρωτέραν Ἀραβικὴν γλῶσσαν, ὡς πρὸ τὸ ὕψος μὲν, κομψότητα, καλλιπέειαν, μεγαλοπρέπειαν σχημάτων, ἀρμονίαν, διότι εἶνε σχεδὸν ἔρρυθμον, ὅθεν καὶ ἀναγινώσεται ἐμμέτρως καὶ μετὰ τινος μέλους· ὡς πρὸς τὰς ἰδέας ὅμως, φαίνεται ἀλλοκοτὸς τις καὶ σκοτεινὴ συρραφὴ κοινῶν τόπων καὶ τετριμμένων παραγγεμάτων, καὶ που καὶ ἀντιφάσεων καὶ ἀτοπιῶν. Ὡς συναρμολογηθὲν δὲ μετὰ θάνατον τοῦ συγγραφέως, οὐδεμίαν ἔχει μετὰ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ μερῶν ἀλλήλουγιαν, οὔτε μέθοδον.

Καὶ ἐπειδὴ εἶνε γεγραμμένον εἰς ὕψος ἐμπνευσμένον, σκοτεινόν, ἀκατανόητον, ἐχρησίσθησαν πρὸς ἐρμηνείαν αὐτοῦ ὑπομνήματα καὶ σχόλια δεινὰ καὶ σοφά, ἵνα μὴ εἴπωμεν σοφιστικά, καὶ οἱ σχολιασταὶ αὐτοῦ ἀριθμοῦνται καθ' ἑκατοντάδας, ὧν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τρεῖς μέτητησεν ὁ Ἀββᾶς Τοδερίνης ἐν μόνῃ τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ εἶχ' ἰδίαιον ὁ Herbelot νὰ λέγῃ ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ὑπομνημάτων καὶ τὰ ὀνόματα μόνον τῶν τοῦ Κορανίου σχολιαστῶν ἤθελον ἀποτελέσῃ ὀγκώδη τόμον. Ὁ δὲ Χατζῆ-Κάλφας διηγεῖται, ὅτι ἡ ἐρμηνεία τοῦ Κορανίου ἡ γενομένη κατὰ διαταγὴν τοῦ Χαλέφ, ἡγεμόνος τοῦ Σιστάν, ἀποθανόντος τῷ 335 ἔτει τοῦ Χιτζρέ,³ ἀπετέλει ἑκατὸν τόμους. Τῶν νο-

1. Ἐσταχυολογήθη ἐκ τῆς ἀρτίας ἐκδοθείσης μεταφράσεως τοῦ Κορανίου, ὑπὸ Γεράσιμου Ι. Πεντήκη.

2. Τὸ Κοράνιον ἀποτελεῖ τὴν βίβλον, οὐ μόνον τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τῆς νομοθεσίας ἢ τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῶν Μωαμεθανῶν. Ἐκάστου τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ, πλὴν τοῦ Θ' μόνου, προηγείται ἡ ἐπίκλησις: Μπισσμ-ἰλλὰχ-ἱρ-ραχμάν-ἱρ-ραχὴμ (Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ οἰκτιρμονοῦ καὶ ἐλεημόνου). Ἴνα δὲ μὴ δυναθῇ τις νὰ τὸ νοθεύσῃ, ἐμέτρησαν οὐ μόνον ὄλους αὐτοῦ τοὺς στίχους, ἀλλὰ καὶ ὅλα του τὰ γράμματα, συμποσούμενα εἰς 323,015. Τοσαύτη δὲ εἶναι ἡ πρὸς τὸ βιβλίον τοῦτο εὐλάβεια τῶν πιστῶν, ὥστε οὐ μόνον φρονοῦσιν αὐτὸ ταμεῖον πάσης γνώσεως, θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, καὶ τὴν φράσιν ἀμίμητον, ἀλλὰ καὶ Ἄ ὄ γ ο ν Θε ο ὺ συνυπόστατον αὐτῷ, δηλαδὴ ἄκτιστον, συνάνταρον καὶ αἰώνιον ὅθεν καὶ οὐδέποτε ἀναγινώσκουσιν αὐτῷ ἐν τῷ λουτρῷ. Ἡ δὲ μεγαλητέρα παρὰ τῷ προφῆτῃ χάρις καὶ ἡ δίδουσα πλειοτέραν εἰς τὸν Μουσουλμάνον ἀξίαν, μετὰ τὸ εἰς Μέκκαν ταξείδιον, εἶνε τὸ νὰ μᾶθη ἐκ στήθους τὸ Κοράνιον ἢ νὰ τὸ ἀντιγράψῃ διὰ καλλιγραφίας, καὶ τότε λαμβάνει τὸν τίτλον Χα φ ὺ ζ, ὅπερ σημαίνει: Φύλαξ, Ταμίης, conservator, καὶ δίδεται εἰς τοὺς μνημονεύοντας ἀπὸ στήθους τὸ ἱερὸν βιβλίον.

3. Ἡ ἐποχὴ, ἀφ' ἧς οἱ Μωαμεθανοὶ ἄρχονται τῆς χρονολογίας αὐτῶν, εἶνε τὸ Χιτζρέ, ἥτοι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μωάμεθ ἀπὸ τῆς Μέκκας εἰς τὴν Μεδίην (16 Ἰουλίου 622 μ. Χ.). Ἀπὸ τοῦ Χιτζρέ οἱ Εὐρωπαῖοι ἔπλασαν τὴν Ἐγίραν. Ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ Ἀραβικὸν δὲν σημαίνει φυγὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναχώρησιν (ἐξόδον) ἢ μετοικησίαν.

μικῶν ὅμως ἐξηγήσεων καὶ ὑπομνημάτων τούτων κύρος ἔχουσι μόνον αἱ τῶν τεσσάρων πρώτων αἰώνων τοῦ Χιτζρέ* πᾶσα ἐπομένως νεωτέρα ἐρμηνεία ἢ μεταρρυθμίσις θεωρεῖται παρὰ τοῖς ἀκριβολόγοις αὐτῶν ὡς καινοτομία. «Ἡ τῶν ὑπομνηματισμῶν θύρα ἐκλείσθη» λέγουσιν. Ἡ ἐκ τοῦ ἀμεταβλήτου δὲ τῆς νομοθεσίας αὐτῶν στασιμότης αὕτη ἀπελπίζει τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν πρόοδον τῆς Τουρκίας· καθόσον, συνδεδεμένη μετὰ τῆς Θρησκείας, δὲν ἐπιτρέπει οὐδεμίαν τροποποίησιν, ἐνῶ οἱ νόμοι τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τελειοποιούμενοι καθ' ἡμέραν καὶ μεταρρυθμιζόμενοι πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, εἶνε μεταβλητοὶ μὲν καθὼς αἱ σχέσεις, ὅσας γεννᾷ ὁ χρόνος, ἀτελεῖς δὲ πάντοτε καθὼς αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ πάντοτε προοδευτικοὶ καθὼς αἱ γνώσεις των.

Σ. Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Γνωμικὴ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιου.]

157.

Τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἡ δόξα σταθμίζεται κατὰ λόγον τῶν ἐνεργειῶν, τῶν γενομένων πρὸς κτῆσιν αὐτῆς.

158.

Κίβδηλον εἶναι ἡ κολακεία νόμισμα, κυκλοφοροῦν, τῆς ματαιότητος ἡμῶν ἕνεκα.

159.

Δὲν ἐξαρκεῖ ἡ μεγάλων προτερημάτων κτῆσις, ἀλλὰ προσ απαιτεῖται ἡ γνώσις τῆς πρεπούσης αὐτῶν χρήσεως.

160.

Ὅσον λαμπρὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ πράξις τις, δὲν πρέπει νὰ ἐκληθῆ ὡς μεγάλη, ὅταν δὲν ᾔναι τὸ ἀποτέλεσμα προθέσεως τινος μεγάλης.

161.

Μεταξὺ τῶν κατορθωμάτων καὶ τῶν προθέσεων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀναλογία τις, ἐὰν θέλωμεν νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος πᾶν δυνατὸν ἀποτέλεσμα.

162.

Ὁ γινώσκων τὴν τέχνην τῆς καλῆς τῶν μετρίων προτερημάτων χρήσεως ἐξαρπάζει τὴν ὑπόληψιν τοῦ κοινῆ, καὶ πολλάκις φημίζεται ὑπὲρ τὸν ἔχοντα προτερήματα μεγάλα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ Πταισματοδικεῖφ :

Πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον.—Δὲν προσέχεις τὰ τέκνα σου καὶ δὲν τὰ περιορίζεις.

Κατηγορούμενος.—Ἄμ' καὶ νὰ θέλω, κύριε πρόεδρε, μὴ ποῶ νὰ τὸ κάμω; Καὶ μηγάρις εἶνε ἓνα καὶ δύο, εἶνε μὲ συμπάθειο κάπου δεχοχτώ.

(Γελά τὸ ἀκρατήριον.)

Κατηγορούμενος στρεφόμενος πρὸς τοὺς γε-

λῶντας.—Καὶ τί γελάτε τάχατες; ἂν ἔμπορεῖτε φτειάζετε καὶ σεῖς τόσα!

* *

Ἐν τῷ στρατῶνι :

Συνταγματάρχης (ἐπιθεωρῶν τὸ σύνταγμα.)
Εἶσαι εὐχαριστημένος, λέγει πρὸς τινὰ στρατιώτην, ἐκ τῆς τροφῆς τὴν ὁποίαν σὰς δίδουν;

Στρατιώτης. Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Πῶς γίνεται ἡ δικνομή τοῦ κρέατος; Μήπως εἰς τινὰς δίδουν μεγαλύτερας καὶ εἰς ἄλλους μικροτέρας μερίδας;

— Ὅχι συνταγματάρχα, ὅλαι αἱ μερίδες εἶνε μικραὶ!...

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅποιος ἀλείφει τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης βοηθεῖ τὰ ἄλογά του.

*

Λόγος καὶ λιθάρι φεύγουν καὶ δὲν πιάνονται ὅποιος λαλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται, τουφεκίζει χωρὶς νὰ σημαδεύῃ.

*

Κοιμήσου χωρὶς δεῖπνον καὶ ἐξυπνάς χωρὶς χρέη. (Ἰσπανικαὶ παροιμίαι.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου ὑπῆρχον ἐν Γερμανίᾳ 3,000 ἐταιρίαι γυμναστικῆς (σωμαστικής, ξιφομαχίας καὶ σκοποβολῆς), ἀριθμοῦσαι ὑπὲρ τὰς 300,000 μελῶν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπῆρχον ἐν Γαλίᾳ 20 μόνον τοιαῦται ἐταιρίαι, ὧν τὰ μέλη ἀνήρχοντο εἰς 2,000.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας τὰ βιβλία ἦσαν τοσοῦτον σπάνια, ὥστε προσβευταὶ ἐστάλησαν ἀπὸ Γαλλίας εἰς Ῥώμην ὅπως ζητήσωσιν ἐν ἀντίγραφον τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κικέρωνος, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἐν Γαλίᾳ τέλειον ἀντίγραφον!

Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀριθμὸς τῶν πενήτων τῶν ἀποζώντων ἐκ συνδρομῶν ἀνῆρχετο ἐν ἔτει 1877 εἰς 735,526, ἧτοι εἰς 32 ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ.

Εἰς ΑΝΑΦΩΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐρμηρεῖς τις τῆς Ἀλγερίας συνιστᾷ ὡς μέσον ἀλάνθαστον τῆς ἐξαφανίσεως τῶν κωνόπων, μυιῶν καὶ ἄλλων ἐντόμων, ἐνοχλητικῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν ὧρα θέρους, τὸ ἐξῆς ἀπλούστατον μέσον: Κρέμασον ἀνωθεν λύχνου καὶ ἐντὸς μετάλλου κομμάτιον κάμφορας, ἔχον μέγεθος ἕσον πρὸς τὸ τρίτον ὠοῦ ὄρνιθος, εἰς τρόπον ὥστε, χωρὶς ν' ἀναφλεθῆ ἡ κάμφορα, νὰ ἐξατμίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ὁ ἀτμὸς αὐτῆς ναρκώνει ἐντὸς τοῦ θαλάμου πᾶν ἔντομον.